

ZÁSADY SLEZSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ A.V.

**Slezská církev evangelická a.v.
Český Těšín 2004**

OBSAH

Úvodem	3
Nástin dějin Slezské církve evangelické a.v.	4
Církev – základní poznatky	6
Svátosti	9
Život křesťana – A) Křesťan ve sboru a církvi	13
Život křesťana – B) Osobní zbožnost	16
Naše základní hodnoty	18
Naše naděje.....	23
Závěr.....	26

ÚVODEM

Milí čtenáři, Církev Kristova je na cestě. Je organismem, ve kterém pulsuje život. Žije uprostřed konkrétní společnosti, ve světě, nikoli však světským životem, není ze světa. Vnímá a reflektuje společenské, politické, sociální, kulturní a duchovní procesy a pokouší se vyjadřovat své postoje. Nechce se uzavřít do ghetta, ale chce zůstat věrná Písmu, svému Pánu, své identitě.

Brožurka, kterou držíte v rukou, vydáváme s velkou pokorou před Pánem. Nedělali jsme si nárok vyjádřit se ke všem otázkám víry a života, nýbrž vydat svědectví o tom, co jsme v současnosti vyrozuměli z Písma a co považujeme za věrohodný postoj církve. Církev Kristova je na cestě, a proto při svém vnímání proměn a procesů kolem bude muset zaujímat další, nová stanoviska, která rozšíří a prohloubí ta, které Vám spolu s přáním správné orientace překládáme.

NÁSTIN DĚJIN SLEZSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ A.V.

Církev vznikla padesátý den po vzkříšení Ježíše Krista, když byli jeho učedníci shromážděni v Jeruzalémě a podle Ježíšova zaslíbení sestoupil na ně Duch svatý. V jeho moci se dobrá zvěst o spasení v Kristu přes všechna pronásledování prvních staletí rozšířila do mnohých zemí po celém světě. Dle Nicejského vyznání víry z r. 325 věříme v „jednu svatou, obecnou a apoštolskou církev.“ Lidský hřích, pýcha a bludná učení v ní však způsobily mnohá rozdělení.

Proto církevní otcové vyzývali: „Církev se vždy musí reformovat, v hlavě i v údech“ („Ecclesia semper reformanda... in capite et in membris“). Těto zásady se drželi předchůdci reformace: Petr Valdus (Francie), Jan Viklef (Anglie), Jan Hus (Čechy) a Jeroným Savonarola (Itálie). Jedním z největších reformátorů církve – vedle Ulricha Zwingliho a Jana Kalvína – byl nepochybně Dr. Martin Luther, augustiniánský mnich a profesor teologie na univerzitě ve Wittenbergu. Nejdůležitější zásady Lutherova učení se staly principálními body celého protestantismu. Jsou to: a) sola Scriptura – pouze Písmo svaté, b) solus Christus – pouze Kristus, c) sola gratia – pouze milost, d) sola fide – pouze víra.

Na Slezsku se reformaci dostalo vřelého přijetí a podpory ze strany vrchnosti již za Lutherova života. Do roku 1549 bylo téměř celé Těšínsko evangelické. Velkou zásluhu na tom měl horlivý stoupenec reformace, těšínský kníže Václav Adam (doba vlády: 1545-1579) z rodu Piastovců, který dal evangelíkům ve svém knížectví první církevní zřízení a bohoslužebný řád. Jeho syn Adam Václav (doba vlády: 1595-1617) se však stal katolíkem a od té doby začala pro evangelíky krutá doba pronásledování. Od roku 1617 jim začaly být odebrány kostely. Evangeličtí kněží byli ze země vypovězeni a evangelické bohoslužby zakázány. Po smrti poslední piastovské kněžny Alžběty Lukrécie bylo v roce 1654 na Těšínsku uzavřeno 49 evangelických kostelů a 1 kaple. Pouze ti nejvěrnější zůstali při svém vyznání. Scházeli se na tajných shromážděních v horách a lesích. Jako zdroj duchovního posílení jim sloužila Bible, Dambrovského postila a zpěvník těšínského rodáka, faráře Jiřího Třanovského (1592-1637).

Teprve po 50 letech těžkého pronásledování, přičiněním švedského krále Karla XII., získali slezští evangelíci na základě Altranštdtské dohody povolení vystavět šest tzv. kostelů milosti. Jedním z nich byl Ježíšův kostel v Těšíně, budovaný v letech 1709 – 1750, který se stal matkou ostatních evangelických chrámů a sborů na Slezsku. Souběžně se založením kostela byla v Těšíně zavedena školní výuka a v roce 1725 byla posvěcena zděná školní budova. Na zdárném vývoji evangelického školství, růstu těšínského sboru a stavbě Ježíšova kostela měli velký podíl pietističtí pastoři a učitelé: Jan Muthmann, Jan Adam Steinmetz, Samuel Ludvík Zasadius, Traugott Imanuel Jerichovius a Jiří Sarganek, kteří byli v roce 1730 ze země vyhoštěni.

V roce 1781 císař Josef II. vydal Toleranční patent, umožňující evangelíkům zakládání nových sborů a stavění modliteben. Přestože ještě stále museli evangelíci snášet mnohá omezení a příkoří, byli schopni založit v krátké době několik nových sborů a postavit kromě kostelů i mnohé školy, které se staly důležitými místy vzdělávání. Tímto způsobem vznikly mj. sbory v Bystřici, Bludovicích, Komorní Lhotce, Návsí a v jiných obcích Těšínska.

V důsledku česko-polského konfliktu a rozhodnutí Velvyslanecké rady ve městě Spaa (Belgie) došlo k rozdělení těšínského Slezska po roce 1920 mezi Československou republiku a Polsko. Luteráni se ocitli ve složité situaci. Jedna část se přidala k německé evangelické církvi, část k české, většina však – zejména věřící polské národnosti – vytvořila samostatný seniorát. Za druhé světové války církev velmi trpěla. Mnozí faráři se dostali do koncentračních táborů a Němci dosazovali do sborů své duchovní. I po válce se stala církev polem národnostně-politických třenic. V roce 1948 se k moci dostali komunisté a vztah církve

a státu byl brzy násilně upraven. Avšak snaha o zachování vlastní identity vedla nakonec k ustavení samostatné Slezské církve evangelické augsburského vyznání v roce 1950.

Jak již bylo zmíněno, trvalým rysem převážné části těšínských evangelíků byl pietistický typ zbožnosti, který se rozvíjel především na počátku 20. století, kdy živé zvěstování evangelia šlo ruku v ruce s diakonickou činností. Toto evangelizačně-misijní hnutí vykonalo v církvi požehnanou službu v době komunistické totality. I přesto se však, díky různým zstrašovacíím metodám komunistického režimu, za 40 let počet členů církve výrazně snížil.

V důsledku „sametové revoluce“ v roce 1989 byl vztah církve a státu upraven podle demokratických principů. Díky tomu bylo možno navázat na dřívější činnost v oblasti praktické služby potřebným. V roce 1990 vznikla Slezská diakonie, jedna z čelních nestátních charitativních organizací v České republice. Plně se také mohla rozvinout práce s dětmi, mládeží i dospělými.

Slezská církev evangelická augsburského vyznání je členem Ekumenické rady církví v ČR a ve spolupráci s ní se podílí na mnohých aktivitách, např. na vězeňské duchovenské službě či na duchovně-pastýřské službě v nemocnicích. Církev je současně členem Světového luterského svazu, Konference evropských církví a Světové rady církví, přičemž udržuje a rozvíjí četné kontakty s církvemi v Evropě a USA. V oblasti evangelizační a diakonické působí kromě Těšínského Slezska také na Krnovsku, Bruntálsku a v Praze. Praktickou pomocí a zvěstí evangelia slouží i na Ukrajině.

Co je to církev?

Církev je společenství lidí v Ježíši Kristu, které se shromažďuje proto, aby uctívalo Boha, budovalo se navzájem, sloužilo druhým a získávalo další učedníky. Církev dbá na to, aby žádná z těchto funkcí nebyla opomíjena či zanedbávána. Snaží se vytvářet pro jejich naplňování ty nejlepší podmínky.

Uctívání v církvi

Církev se shromažďuje za účelem uctívání Pána Boha. Tato shromáždění mohou mít různé formy (bohoslužby, biblické hodiny, setkání mládeže, dětí, setkání ve skupinkách apod.), které odpovídají danému typu účastníků a rázu shromáždění. Bohoslužby jsou základní formou uctívání Pána Boha. Je to zároveň služba věřících Bohu i služba Boha shromážděným věřícím ve slově a svátostech. Formu bohoslužeb a jejich liturgii je třeba přizpůsobit účastníkům a zohlednit rovněž historické a kulturní vlivy. Vždy by ale mělo být do aktivního podílu na shromáždění zapojeno co nejvíce jeho účastníků. Bohoslužby nesmí svým ztvárněním sklouznout do jakéhosi představení, kdy většina přítomných jen pasivně přihlíží jejich programu. Nové formy shromáždění je nutno zavádět citlivě a po důkladném zvážení. S láskou a vzájemnou úctou mají vyjadřovat sepětí všech generací ve sboru.

Vzájemné budování se a vyučování v církvi

Církev vytváří prostředí k tomu, aby se její členové navzájem budovali ve víře a v lásce. Základní příležitostí pro budování všech věřících jsou pravidelná shromáždění (viz bod Uctívání v církvi), kde se to děje, jak říká luterské učení, skrze zvěstování slova a vysluhování svátostí. K prohloubení (Sk 18, 25- 26) a upevnění zvěstovaného slova Božího slouží biblické hodiny, setkávání v malých skupinkách a další formy setkávání. Církev dbá na další vzdělávání svých pracovníků a presbyterů formou různých kurzů, konferencí a školení. Pro pracovníky církve je další vzdělávání přirozenou nutností v tom smyslu, že křesťan miluje Pána Ježíše, chce Jej tedy více poznávat, lépe Mu sloužit ((1Te 4,1 ; Ef 4,11-13 a také všem bližním – v církvi i mimo ni. Proto touží růst ve víře a ve všem, k čemu jej víra vede a s čím souvisí. Víra není statická, ale dynamická, protože znamená život a projevuje se ve všech jeho oblastech života. Křesťan chce naplňovat Ježíšovo povolání, kterého se mu dostalo, a chce využít schopnosti a dary, jež od svého dostal a dostává. Je si totiž vědom odpovědnosti, kterou na něj vložil Pán Ježíš spolu udělením svých darů, a který očekává, že jeho život ponese ovoce (Mt 3, 8-10 ; Mt 25, 14-30; J 5,8.16). To ovšem neznamená, že je na místě jakýkoliv sebevědomý perfekcionismus, zapomínající, že veškerá činnost církve závisí v prvé řadě na působení Boží milosti (J 15,2 ; 1K 15,10) skrze Ducha svatého.

Všichni věřící jsou vedeni ke vzájemné podpoře a povzbuzování se. Je zdůrazňována kolektivní práce a služba konaná ve vzájemném respektu a úctě. Konstruktivní kritika je přijímána i poskytována s pokorou a vědomím zodpovědnosti za svěřený úkol před Bohem.

Církev potřebuje funkční mechanismus pro vzájemné napomínání se, řešení případných konfliktů či napětí a církevní kázeň, a to nejen pro pracovníky, ale také pro řadové členy. Tento mechanismus je založen na biblických principech napomínání a má za cíl podněcovat k ještě většímu úsilí o posvěcený život věřících. (Ko 3,16)

Diakonická služba církve

Jak jednotlivé sbory, tak i církve jako celek pečují podle svých možností o potřebné. K tomu může zřizovat nejrůznější diakonické aktivity. Důležitá je zejména péče o starší, nemocné, postižené či sociálně slabé (Jak 1, 27). Ve sborech se o tuto problematiku stará presbyterstvo nebo jím určený orgán. Na úrovni celé církve působí Diakonie. Svoji službou pokrývá oblasti, které nemohou zvládnout jednotlivé sbory. Týká se to zejména azylových domů, středisek péče o starší, nemocné, postižené a lidí na okraji společnosti. V oblastech pomoci v zahraničí nebo při rozsáhlejších pohromách spolupracuje církev či diakonie s dalšími subjekty.

Evangelizační aktivity církve

Církev se snaží naplňovat tzv. velké poslání Pána Ježíše Krista (Mt 28;18-20) – zvěstovat evangelium všem lidem, křtít je a vychovávat z nich učedníky. Vykonává jak vnitřní misii mezi svými členy, tak misii vnější (domácí i mezinárodní). Ve sféře vnitřní misie úzce spolupracuje s Křesťanským společenstvím-Społecznością Chrześcijańską, obrodným hnutím uvnitř církve. Vede své členy k osobní zbožnosti a životu podle slova Božího. Cílem je dobré svědectví věřících lidí před okolním světem.

Církev se dále zapojuje do misijních projektů jiných organizací, nebo je různými způsoby podporuje.

Misie není jen záležitostí církve jako celku či sborů, ale každého jednotlivého člena. Každý věřící člověk je zodpovědný za šíření Božího slova ve svém okolí, za to, aby jeho život byl dobrým svědectvím pro druhé.

Pracovníci v církvi

Církev si pro svoji činnost povolává ordinované i neordinované pracovníky. Toto povolání je dvojího druhu. Především zde musí být vnitřní povolání (tzv. *vocatio interna*) od samotného Boha. Teprve potom následuje oficiální ustanovení do služby v církvi. Ta své pracovníky řádně vysílá do jejich služby, zajišťuje jejich hmotné potřeby a duchovně je podepírá. Předpokladem pro povolání do služby církve je kromě vzdělání také úsilí kandidátů o naplňování biblických požadavků (1Tm 2 ; Tt 2) a rovněž mravní bezúhonnost.

Církev dbá na osobní i profesní rozvoj svých pracovníků, poskytuje jim příležitosti a prostředky k odbornému růstu. K tomu využívá jak sítě teologických fakult a biblických škol, tak různých forem konferencí, školení a seminářů. Pracovníci církve rovněž potřebují ve své službě i v osobním životě řádnou pastorační péči, kterou jim církev podle svých možností poskytuje.

Církev a ekumena

Církev je součástí společenství viditelných křesťanských církví (denominací), se kterými společně tvoří jednu všeobecnou neviditelnou církev Ježíše Krista. Jejím úkolem je vytvářet s nimi společenství v Duchu svatém, které bude odrážet jednotu Božího lidu v poznané různosti. (Jan 17; 11. 21) To je nanejvýš žádoucí pro to, aby církev mohla

vydávat dobré svědectví před okolním světem. Ekumenické vztahy však nesmí být záminkou k duchovnímu synkretismu, který by popíral jádro křesťanské zvěsti o spáse pouze skrze oběť Ježíše Krista.

SVÁTOSTI

Svátost je posvátný úkon ustanovený Bohem, v němž sám Bůh spojil viditelná znamení se svými slovy zaslíbení, kterým nabízí a dává ze své milosti skrze Ježíše Krista věřícím odpuštění hříchů, spasení a věčný život. V souladu s touto definicí máme dvě svátosti: Křest svatý a Večeři Páně.

Neviditelný Bůh se sklání ve viditelném znamení svátosti k člověku, aby se mu daroval a nabízí mu tak spásu. Věřící člověk přijímá tento dar ve svobodě a s vděčností. Ježíš Kristus svěřil své církvi svátosti jako trvalá znamení své blízkosti a lásky. Často je také nazýváme Božím tajemstvím nebo tajemstvím víry, neboť je rozumem nedokážeme plně pochopit.

Svátost Křtu svatého

Svátost křtu ustanovil Ježíš Kristus slovy: „*Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.*“ (Mt. 28,19)

Křest není jen obyčejná voda, nýbrž je to voda obsažená v Božím přikázání a spojena s Božím slovem. Křest je nejúžasnějším Božím darem pro člověka. Je přijetím velké Boží milosti, ke které nemůžeme nic dodat ani ubrat, pouze ji přijmout. Křtí se ponořením, politím a pokropením. V naší církvi používáme způsob politím.

Křtít „*ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého*“ znamená, že ve křtu mne Trojjediný Bůh přijímá do společenství se sebou samým. Křest je potřebný a účinný ke spáse a je celoživotním zaslíbením daru Božího Ducha. Křtít ve jméno Otce...obsahuje myšlenku o ponoření se do Krista, do Jeho smrti i zmrtvýchvstání. (Gal. 3,27, Sk. ap. 19,5; Řím. 6,3a). Písmo svaté ve spojení se křtem hovoří o odpuštění hříchů, očištění od zla, o spasení a daru Ducha svatého. Neznaменá to, že vykoupení, odpuštění hříchů, znovuzrození, dar Ducha svatého jsou darovány jen ve spojení se křtem. Tyto dary dostává kající hříšník vírou v Boží milost. Je proto nutný ještě křest? Ano. Křest předpokládá, že křesťan nastoupil na cestu spasení, která vede přes pokání a víru k odpuštění hříchů, přijetí Ducha svatého, chození s Pánem, duchovnímu růstu a službě.

Význam křtu spočívá také v tom, že vede ke každodenní lítosti. Skrze každodenní lítost a pokání je v nás usmrcován starý člověk, naše JÁ a z Boží milosti povstává v nás nový člověk, ve kterém přebývá Kristus. (Řím. 6,4). Křtem začíná proces neustálého obrácení se ke Kristu, každodenního rozhodování se pro Krista. Pokřtěný se smí skrze pokání kdykoli obrátit k Bohu v vyznáním vin s nadějí, že mu bude dána síla k novému začátku.

V církvi křtíme novorozené děti křesťanských rodičů. Stejně tak nabízíme křest dětem v každém věku a osobám dospělým, pokud doposud nebyli pokřtěni, uvěřili a osobně se rozhodli pro následování Pána Ježíše Krista.

Křesťanští rodiče svěřují své dítě do Boží náruče již od početí a ve chvíli jeho křtu mohou zvlášť vyznat, že jsou hříšní a nehodní velikého Božího zázraku narození se dítěte. Tím, že žádají o jeho křest, sami vyznávají, že potřebují svého Vykupitele a Spasitele, a že pro jejich dítě není nikde jinde spasení, pouze v tom nejdražším jménu Ježíš. Ve chvíli křtu svého dítěte již vědomě hledají pro ně spasení a Bůh je věrný, aby splnil svá zaslíbení. Nad vodou křtu stojí ukřižovaný i vzkříšený Spasitel a mladý život je vštěpen, naroubován do Kristovy smrti i jeho zmrtvýchvstání. Dítě je takto přijímáno i do křesťanského domova, místního sboru, do Kristovy církve na tomto světě. Proto slavnost Křtu svatého má mít své pevné místo v rámci bohoslužeb. Shromážděný sbor přijímá s modlitbou a požehnáním

nového člena a přebírá také zodpovědnost za další jeho duchovní růst. Součástí biblického učení o křtu jsou Ježíšova slova: „...*učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal...*“ (Mt. 28,20) Tím chce Pán Ježíš říci: „Zaveďte je do mé školy, dejte mu mé vychování, pozvěte ho do společenství mé církve, vytvořte kvalitní duchovní prostor, aby se dítě v něm mohlo učit mému učednictví a zakoušet požehnání z modlitebního života. Veďte ho k ho pravidelnému kontaktu s Božím slovem a životu podle evangelia.“ Dítě má být vychováno ve vědomí, že díky osobnímu obrácení, které se uskutečňuje skrze pokání a víru, může čerpat z plného požehnání Křtu svatého. Za naplnění tohoto Kristova rozkazu jsou odpovědní na prvním místě rodiče dítěte, kmotrové a místní sbor. V sekulární společnosti se setkáváme s magickým, povrchním chápáním křtu, někdy dokonce s otevřenou nebo skrytou arogancí k základním biblickým principům víry. V takových případech je nutno prodloužit povinné pastorační rozhovory s rodiči a kmotry, které jsou podmínkou k vykonání křtu. Platí zásada, že křtíme děti, když aspoň jeden z rodičů je evangelík. U kmotrů se držíme zásady, že musí být věřícími křesťany, pokud možno evangelíky, schopnými pokřtěné dítě doprovázet na cestě víry. Není-li splněn tento předpoklad, je nutné na rodiče a kmotry pastoračně působit, vést modlitební zápas o proměnu tohoto stavu i za cenu dočasného nebo i trvalého odmítnutí křtu.

Křtít smí ordinovaný duchovní, ve výjimečných případech může pokřtít každý věřící křesťan. Křest je jeden, tzv. překřtívání, tedy následný křest, považujeme za učení nebiblické (Ef 4,5). Křest svatý je také znamením jednoty Kristovy církve, proto uznáváme křest vykonaný v jiných křesťanských církvích. Skrze křest jsou křesťané sjednoceni s Kristem, spolu navzájem a také s církví všech dob. Spojuje ve víře lid, který je povolán k vyznávání jednoho Pána na každém místě a po celém světě.

Večeře Páně

Večeře Páně je svátost, kterou ustanovil Pán Ježíš (Mat. 26,26-29). V souladu s tímto jeho nařízením ji slavily první křesťanské sbory v době apoštolské a poapoštolské (1K 11,23-24). Tato svátost se také nazývá Stolem Páně, Svatou komunií, Lámáním chleba nebo Eucharistií (díkuvzdáním). Je to pravé tělo a pravá krev našeho Pána Ježíše Krista ve formě chleba (u nás užíváme hostii) a vína (užíváme bílé víno).

Hlásíme se k postoji Augsburského vyznání (článek XXV), že Večeři Páně předchází zpověď. Ta má dvě části: první, ve které vyznáváme naše hříchy a druhou, ve které přijímáme absoli (rozhřešení), to znamená zvěst o odpuštění hříchů před Bohem. Zpověď v současném kontextu života církvi považujeme za posvěcující nástroj Ducha svatého. Duch svatý poučuje člověka o hříchu, způsobuje pokání a vede ho pod kříž ukřižovaného Krista, aby dosáhl odpuštění a vedl posvěcený život.

Pojem zpověď nezužujeme pouze na výše uvedenou liturgickou část, předcházející Večeři Páně, nýbrž může mít rovněž podobu:

- a) duchovně – pastýřského rozhovoru s vyznáním hříchů (zpověď srdce), v důsledku čehož přijímáme absoli a odpuštění.
- b) duchovně - pastýřského rozhovoru se sestrou nebo bratrem, vůči které(mu) jsem se provinil. Přítomný je pastor nebo sestra či bratr k tomu povoláný.
- c) duchovně – pastoračního rozhovoru, jehož obsahem je poradenská činnost v oblasti duchovní, mravní, vztahové a jiné

Zodpovědnost za pastorační přísluší pastrovi nebo, z jeho pověření, vikári. Velice úspěšnou a požehnanou činnost v této oblasti mohou vykonávat i neordinovaní bratři a sestry, kteří jsou k tomu vzdělání, duchovně zralí a těší se ve sboru duchovní autoritě. Každý, kdo vede pastorační rozhovor, je vázán zpovědním tajemstvím.

Hlavním požehnáním svátosti je přijímání Ježíše Krista, zakoušení společenství s Ukřižovaným a Vzkříšeným Kristem, společenství s bratřími a sestrami, a rovněž prožívání hloubky věčného rozměru této večeře – předobrazu Beránkovy hostiny v nebesích.

Večeře Páně je příběh Boha, který se nám chce přiblížit do té míry, že mezi námi a jím není nic, co by nás rozdělovalo, nic, co by nás rozpolcovalo, nic, co by vytvářelo odstup. Chléb a víno se při podávání stávají jeho tělem a krví. Chléb je skutečně jeho tělem, které se za nás vydává, víno jeho krví, která se za nás prolévá. Jako se Bůh pro nás plně zpřítomňuje v Ježíši, tak se nám Ježíš plně zpřítomňuje ve Večeři Páně. Dává se nám ten, který si od počátku časů přál vejít s námi do společenství a být námi přijímán. Tím, že jsme přijali stejný chléb a stejné víno, stali jsme se jedním tělem, živou součástí církve, která je tělem Kristovým a On je její hlavou. Bůh, který v nás žije, nás učí poznávat Boha v našich bližních, kteří společně s námi tvoří Kristovu církev, jeho tělo.

Pravidla při vysluhování Večeře Páně:

1. Úřad klíčů (moc klíčů) je autorita, kterou Kristus svěřil církvi a církev ji svěřila svým ustanoveným(ordinovaným) služebníkům. V případech zjevného hříchu, neochoty odpustit provinění svým bližním, naprosté zatvzrlosti ve víře, veřejně pohoršlivého způsobu života, např. stavu opilosti, arogance vůči autoritě Písma a jeho zásadám, může vysluhující takto provinilému účast ve Večeři Páně odmítnout.

Úřad klíčů nemůže mít pouze úkol kárný, nýbrž má, skrze pokání, vést k odpuštění a rozhodnutí pro posvěcený život v Kristově moci.

2. Vysluhovat Večeři Páně smí pouze ten, kdo byl k tomu řádně povolán (AV čl. XIV). opravňuje ordinace. Církev může pověřit vysluhováním Večeře Páně i neordinované bratry a sestry.

3. Vysluhující Večeři Páně je vázán řídit se v církvi ustálenými a platnými pravidly. Za řádné vysluhování nese odpovědnost před Bohem a posléze i před vedením církve (1 K 11, 20 ; Ef 4,11).

4. Lutherova reformace stála na stanovisku, že součástí hlavních Služeb Božích je vždy vysluhování Večeře Páně. Tradice, která vysunula vysluhování Večeře Páně před nebo za bohoslužby je v rozporu s reformačním chápáním. Ve většině sborů dochází k návratu k této zásadě. Mělo by platit: Hlavní služby Boží jsou vždy s Večeří Páně a bohoslužby bez vysluhování Večeře Páně jsou bohoslužby Slova.

5. K Večeři Páně máme přistupovat často a pravidelně. Tradice přistupování k Večeři Páně 3 - 4x za rok je naprosto nebiblická a nesprávná. Večeře Páně bychom se ji měli účastnit na každých hlavních bohoslužbách, kdy je vysluhována. Je to pro nás nikoli povinnost, nýbrž výsada obohacující náš život víry.

6. Děti v naší církvi přistupují k Večeři Páně poprvé při slavnosti konfirmace. Rodičům doporučujeme, aby k Večeři Páně přicházeli se svými malými dětmi k oltáři, a když rodiče přijímají rozhřešení, tělo a krev Pána Ježíše, pastor dětem požehná.

7. Půst a tělesná příprava jsou na místě, pokud se nejedná o mrtvou zvyklost bez obsahu, nýbrž o živá vnitřní soustředěnost na Ukřižovaného a Vzkříšeného Krista, který nám chce odpustit hříchy a pozvat k posvěcenému životu.

8. K Večeři Páně jsou u nás pozváni křesťané všech církví, kteří jsou pokřtěni a věří v trojjediného Boha a Pána Ježíše jako jediného Vykupitele a Spasitele, nežijí ve stavu nevyznaného hříchu a nebrání jim v tom zásady jejich vlastní církve. Členové naší církve mohou přistupovat k Večeři Páně ve všech křesťanských církvích, kde jsou pozváni a kde to řády těchto církví to dovolují.

ŽIVOT KŘESŤANA – A) KŘESŤAN VE SBORU A V CÍRKVI

Církev plní ve světě určité poslání. Abychom lépe porozuměli záměru, který Bůh s církví má, používá ve svém Slově několik obrazů, k nimž je církev přirovnávána. Kromě obrazu ženicha a nevěsty a obrazu kněžství, patří k nejznámějším obraz těla, stavby, popř. chrámu, a obraz pastýře a stáda.

Církev jako tělo

V této metafoře je zdůrazňována důležitost jednoty, jakou mají věřící lidé v církvi vytvářet. Na druhé straně je neméně důležitou i rozmanitost a nenahraditelnost rozličných údů těla plnicích v jednom těle různé úkoly. Smysluplnost rozmanitosti je však pouze ve vzájemné zkoordinované službě a vzájemné závislosti jednotlivých součástí těla, zejména však v jejich společné závislosti na Hlavě, kterou je sám Ježíš Kristus. Bez napojení na Ježíše Krista člověk nejenže nemůže být pro církev prospěšný, ale sám je duchovně mrtvý a spěje k věčnému zahynutí.

Církev jako stavba a chrám

Církev se podobá budově, v níž je každý kámen důležitý a má své opodstatnění. Úhelným kamenem je míněn Ježíš Kristus. Všichni, kdo v Něj věří, se stávají živými kameny, z nichž je stavěn duchovní dům, církev (Ef 2,20; 1 Pt 2, 4-6). Je třeba mít na vědomí nejen význam vzájemné provázanosti, ale i důležitosti poslání a odpovědnosti jednotlivých křesťanů.

Církev jako pastýř a stádo

Tato metafora nechce popřít osobní samostatnost a odpovědnost jednotlivce, ale poukázat na jeho potřeby, a tím i na kolektivní rozměr církve. Podobně jako stádo ovcí potřebuje dobrého pastýře, který je bude chránit a vést k získání obživy, rovněž i lidé v církvi potřebují vedení, ochranu a duchovní pokrm. Nejvýše postaveným pastýřem je sám Ježíš Kristus.

Už jen z těchto výše uvedených metafor je zřejmé, že Pánem církve je Ježíš Kristus, který Petrovi předpověděl, že na skále – základě jeho víry v Něj – vybuduje církev, kterou ani brány pekelné nepřemohou (Mt 16,18).

Skutečnost, že církev vznikla v den seslání Ducha svatého o letnicích na padesátý den po Kristově Vzkříšení, svědčí o tom, že bez Ducha svatého církev nemůže vzniknout ani existovat. Bez Ducha svatého církev není církví Kristovou, byť by se jí navenek svou fungující institucionální formou velmi podobala. Členy církve se nemůžeme stát samovolně bez působení (osvícení) Ducha svatého. Právě proto přišel Duch svatý do tohoto světa, aby v době Boží milosti trvajících do druhého příchodu Páně ozřejmoval Boží slovo. Skrze ně poznává hříšný člověk nejen pravdu o hrozícím mu nebezpečí, do nějž lež hříchu člověka strhává, ale i poskytnutou záchranu v Ježíši Kristu.

Všechny ty, kteří v důsledku pokání a obrácení uvěří v Ježíše Krista, otevrou se pro Něj a přijmou Jej do svých životů, přijme Bůh do společenství Boží rodiny jako své děti (J 1,12) a dá jim dar Ducha svatého (Sk 2,38). Tímto Duchem jsou věřící spojeni a včleněni do jedné svaté všeobecné církve Kristovy (Ef 4,1-6), což Písmo svaté nazývá křtem Duchem svatým (1K 12,13).

Duch svatý vede člověka vždy ke Kristu a k jednotě s ostatními. Pokud křesťan zhřeší, je Duchem svatým z hříchu usvědčován, nabádán k pokání, k vyznávání hříchů a obnovení společenství s Kristem a jeho církví. Poslušnost Duchu svatému je nepřímou podmínkou spásy v Kristu a podmínkou duchovního růstu křesťana, útěchy v soužení a radosti ze spásy.

Skrze (v církvi zvěstované a člověkem přijímané) Boží slovo proudí do lidského srdce „míza“ Ducha svatého. Ta způsobuje, že člověk zakořeněný vírou v Ježíše Krista začíná postupně přinášet ovoce Ducha svatého: lásku, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání (Ga 5, 22-23).

Bez ovoce Ducha svatého by lidé v církvi nebyli schopni ani Boha náležitě uctívat (*latreia*), ani vytvářet vzájemně se obohacující láskyplné společenství (*koinonia*), ani sloužit bližním a potřebným (*diakonia*), ani též svým evangelizačním a misijním zaměřením vydávat přesvědčivé svědectví víry (*martyria*) pro získávání nových učedníků. Na rozdíl od vírou v Krista obdržené spásy, což může být záležitostí jednoho okamžiku a jednoho rozhodnutí při pokání a obrácení, je přinášení dobrého ovoce – podle něhož lze rozpoznat pravé a falešné křesťanství (Mat. 7,15-20) – záležitostí celoživotní. Je procesem, v němž Bůh v nás svým Duchem postupně obnovuje původní Boží obraz, k němuž nás stvořil, a který byl v nás hříchem znetvořen. Tento proces nazýváme také posvěcováním Duchem svatým, neboť vede křesťany ke svatému životu, ne ve smyslu dosažení stavu bezhříšnosti v tomto pozemském životě, nýbrž spíše ve smyslu cesty k duchovní zralosti, v níž se úplným odevzdáváním Jemu stáváme nástrojem v jeho rukou. Bible označuje život v moci Ducha svatého také jako "naplnění Duchem svatým".

Kromě ovoce Ducha svatého, které každý věřící v Ježíše Krista přináší, dostává rovněž určitý dar nebo dary Ducha svatého (*charismata*). Duchovní dary nejsou znamením kvality křesťanské víry a nejsou udělovány trojjediným Bohem v důsledku zásluh křesťana. Neopravňují k nárokům na vyšší postavení v církvi. *Charismata* (*charis* – milost) jsou dary Boží milosti uschopňující církev naplňovat Bohem určené poslání, a to ne v moci lidské, nýbrž v moci Boží. Duchovní dary nemají být vystavovány na odiv, ale věřící si mají pomoci nich navzájem sloužit ke společnému prospěchu, aby Boží jméno bylo vyvýšeno.

Charismata uděluje Duch svatý dle svého vlastního rozhodnutí, neboť On sám nejlépe ví, co v církvi potřebujeme. Každý křesťan má stát a modlit se o dary Ducha. Jednou se bude před Bohem zodpovídat z toho, jak použil jemu svěřené dary k šíření Božího království (Mt 25,14-30; 1K 3,10-15).

Existují rozdílné duchovní dary, které ovšem mají vést k jednotě, a ne k rozdělení (1 K 12). Charismata můžeme rozdělit do tří skupin:

- I. Dary potřebné k založení církve (církvního sboru):
 1. Apoštolství, 2. Proroctví (předávání Boží pravdy a Božího poselství)
- II. Dary potřebné k budování církve:
 3. Mocné zvěstování evangelia, 4. Pastýřsko-učitelské vedení, 5. Služba (*diakonia*), 6. Vyučování, 7. Povzbuzování a napomínání, 8. Obětavé dávání, 9. Vedení, řízení, organizování, 10. Milosrdenství, 11. Slovo moudrosti, 12. Slovo poznání a porozumění pravdě, 13. Víra a naprostá důvěra Bohu v její správnost, 14. Rozlišování duchů
- III. Dary jako průkazná znamení Boží moci
 15. Uzdravování, 16. Zázraky, 17. Mluvení jazyky, 18. Vykládání jazyků.

V církvi docházelo někdy (zvláště, co se týče poslední skupiny) k zneužívání duchovních darů, proto o nich platí: „Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti.“ (1Pt 4,10). Největším darem, který církev a každý její člen potřebuje, je láska, k Bohu i k bližním (1K 13, 1.13)

Křesťan je zakotven v církvi Ježíše Krista. Soukromé křesťanství bez vazby na církev Kristovu neexistuje. Bibli je zcela cizí názor, že víra v Ježíše Krista může být soukromou záležitostí člověka bez napojení na Kristovo tělo – církev. Křesťan potřebuje společenství církve, aby v něm nejen přijímal duchovní pokrm, ale také aby obohacoval druhé láskou pramenící z víry v Ježíše Krista a sloužil druhým duchovními dary udělovanými Duchem svatým, a tímto osvědčoval ryzost svého křesťanství. To bude možné jen tehdy, bude-li křesťan svou víru opírat o neměnné principy Božího slova, přičemž formy své služby citlivě přizpůsobí době, kultuře, okolnostem i potřebám bližních.

ŽIVOT KŘESŤANA – OSOBNÍ ZBOŽNOST

Boží slovo vede člověka k tomu, aby se odvrátil od hříchu a žil novým životem v Kristu. Boží Duch pak přichází do jeho života a činí z něho svůj duchovní chrám (Ř 8,9 ; 1K 3,16). Kde přebývá Duch Boží, tam přebývá i sám Kristus, a proto je přirozené, že člověk znovuzrozený z Boha a obnovený Duchem Božím touží žít tak jako On. Skrze Ježíše Krista získává sílu a touhu pro zbožný život na každý den. Tento život se skládá z oddanosti Bohu a usilování o křesťanský charakter.

Samotná slova „zbožný“ a „zbožný život“ se v Bibli objevují jen málo, ale Bible jako celek má o zbožnosti co říct, vlastně ji předpokládá. Když chtěl apoštol Pavel představit svým posluchačům podstatu nového života, zaměřil se na zbožnost. Říká, že Boží milost nás „vychovává k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a *zbožně*“ (Tt 2,12).

Zbožnost není výsadou jen několika vyvolených lidí, ale přirozenou touhou všech, kteří poznali Krista. Ke zbožnosti totiž není třeba žádné zvláštní nadání nebo pověření. Pán Bůh dal všem věřícím „všecko, čeho je třeba k zbožnému životu“, a to právě tehdy, když „poznali toho, který nás (je) povolal vlastní slávou a mocnými činy“ (2P 1,3).

Zbožnost tedy vyjadřuje osobní postoj vůči Bohu, jenž vede k životu podle Boží vůle. Nejsou to pouze nějaké citové záchvěvy či čas strávený čtením Božího slova, modlitbou nebo vykonáváním daných zvyklostí. Je to celý život prožívaný v oddanosti srdce před Boží tváří, do kterého jistě neodmyslitelně náleží čerpání ze zdrojů Božího slova a modlitby. Právě tyto dva zdroje tvoří základ pro zbožnost v celém životě, proto se chceme na ně podívat blíže.

Bible

Starozákonní král David říká, že náležité čtení Božího slova a přemýšlení o něm přináší neocenitelné požehnání do života věřícího člověka: „Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesedává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří.“ (Ž 1,1-2). V Novém zákoně apoštol Pavel zase ukazuje na potřebu studia Bible k tomu, aby byl člověk připraven Bohu sloužit: „Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu“ (2 Tm 3,16-17). Už z těchto dvou veršů vyplývá, že Boží slovo je dobré a hraje rozhodující úlohu v procesu zbožnosti. Být zbožným křesťanem pak znamená naslouchat, číst, studovat, přemýšlet o Božím slovu, znát je a učit se je i nazpaměť. Avšak nejen to, zbožný křesťan také poznane Slovo aplikuje ve svém životě a slyší výzvu: „Podle slova však také jednejte, nebudte jen posluchači - to byste klamali sami sebe“ (Jk 1,22).

Modlitba

Modlitba je jedním z pilířů zbožnosti. Vede jednotlivce i celé národy k probuzení z duchovního spánku. Když člověk čte Boží slovo, pak k němu mluví Pán Bůh. Když se však modlí, má sám příležitost mluvit s Pánem Bohem. Boží slovo a modlitba se doplňují a jedno bez druhého postrádá hlubšího významu. Pán Bůh chce, aby se křesťané modlili, protože sám řekl: „Volej ke mně a odpovím ti. Chci ti oznámit veliké a nedostupné věci, které neznáš“ (Jr 33,3). Modlitba je výsada, kterou Pán Bůh člověku dal, aby ji využil. Modlitby mohou být vysloveny veřejně nebo v soukromí. Když však mluvíme o osobní zbožnosti, jistě pro nás

platí slovo Pána Ježíše Krista, které řekl jako součást kázání na hoře: „A když se modlíte, nebud'te jako pokrytci... Když ty se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí. Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebud'te jako oni; vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte“ (Mt 6,5-8). Pán Bůh neodpovídá na modlitby člověka proto, že používá správný přístup, ale proto, že je Bohem, který slyší (Ž 35,22 ; Iz 59,1). Síla modlitby není v člověku, který ji pronáší, ale v Bohu, který jí slyší. Přesto by se měl každý modlitebník při modlitbě řídit jistými pravidly, a to zejména proto, aby jedno příliš nezdůrazňoval a na druhé nezapomínal. Modlitby mají obsahovat chválu Pánu Bohu za to, jaký je a co pro člověka činí (Ž 103 ; Ž150); vyznávání hříchů (Iz 59,1-2; Ž 51, 3-6; 1 J 1,9); díkuvzdání za dobro, které dostává (1Te 5,18; Ef 5,20) a prosby o jakoukoli věc, jestliže jsou ve shodě s Boží vůlí (1 J 5,14). V praxi tedy spočívá zápas o zbožný život kromě Božího slova také v modlitbě.

Samozřejmě, zbožnost se dotýká celé řady dalších oblastí. Některé z nich zde vzpomeneme. Jednou z nich je rozhodování se pro Pána Boha v praktických věcech života. Pán Bůh dává člověku skrze Boží slovo směrnice ke zbožnému životu. Povinností člověka však je používat Bohem daný rozum k rozpoznání těchto směrnic a správnému zaměření svého jednání v konkrétní situaci. Na jedné straně Boží slovo nedává jasné instrukce pro všechny situace, do kterých je člověk v současné společnosti postaven, ale na straně druhé mu Pán Bůh skrze Boží slovo dává jasné pokyny pro směr jeho konání, mezi nimiž stojí v popředí Desatero přikázání (2M 20,1-17; 5M 5,1-21) a dvojí přikázání lásky: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ a „Miluj svého bližního jako sám sebe“ (Mt 22, 37.39). Ve světle těchto pravidel mají křesťané usilovat o to, aby se děla Boží vůle v jejich osobních životech i v situacích, ve kterých se nacházejí. Křesťané se mají řídit příkladem Kristovy lásky *agapé*, která potlačuje vlastní zájmy a dává do popředí dobro bližního (Mk 10, 45). Také nevěřící člověk může do jisté míry činit správná rozhodnutí, avšak křesťané usilují o to, aby ze všech rozhodnutí v životě byla vzdána chvála Pánu Bohu (1 K 10,31).

Další oblastí zbožného života křesťana je nesení těžkostí, zármutku a problémů – tedy nesení kříže. Jak rád by člověk na této zemi žil bez problémů a starostí, ale kvůli našemu hříchu i hříchu jiných to není možné. Hřešíme a nesení těžkostí je toho důsledkem. Kříž přichází v různých obdobích života člověka. Pán Ježíš Kristus nesl kříž, aby zachránil jiné před věčnou smrtí, proto také křesťané nesou kříže jiných, aby jim byli oporou, když na ně doléhá zlo. Pán Ježíš Kristus se na kříži přimlouval za lidi, proto se i křesťané mají postavit na stranu těch, kdo prožívají různá trápení. „K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích“ (1P 2, 21). Pán Ježíš povolává věřící k tomu, aby byli na blízku těm, kteří potřebují pomoc.

Pomáhat jiným v čase problémů, zkoušek a utrpení vyžaduje ze strany pomáhajících hodně času, sil a oddanosti. Ale právě, když toto obětujeme pro své bližní, Pán Bůh nám umožňuje objevovat skutečný rozměr a plnost života. V těchto situacích se křesťané učí dělat věci ne podle vlastní vůle, ale podle vůle Boží (1P 4,1-2). Být blízko trpícím a potřebným prohlubuje zbožnost lidí a pomáhá obracet jejich pozornost k Bohu (1P 1,6-7; 2K 4,16-18).

Zbožnost je výsledkem víry v Ježíše Krista a s vírou v Krista úzce spojena. „Proto také vynaložte všechnu snahu na to, abyste ke své víře připojili... zbožnost“ (2 P 1,5-6). Zbožnost nikdy nepřichází jednoduše. Úsilí o zbožný život je celoživotní zápas. Proto apoštol Pavel radí všem věřícím: „Cvič se ve zbožnosti. Cvičení těla je užitečné pro málo věcí, avšak zbožnost je užitečná pro všechno a má zaslíbení pro život nyní i budoucí“ (1Tm 4, 7-8).

NAŠE ZÁKLADNÍ HODNOTY

Věříme v Boha Stvořitele, Spasitele a Posvětitel. Veškerý život pochází od něho. On jej také udržuje, obnovuje a vede k naplnění (Ž 104,27-30). Životodárná plnost Boží nám byla zjevena v Ježíši Kristu. „*Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.*“ (J 1,3-5). Ježíš přišel a obětoval svůj život jako pastýř, aby jeho ovce „*měly život a měly ho v hojnosti*“ (J 10,10b). Život je tedy vzácný dar, jehož smysl, hodnotu a poslání poznáváme s poznáním Pána Boha (2 P 1,3).

Život

Hojnost života, kterou dává Kristus, zahrnuje celou lidskou bytost od početí, a to v její časnosti i věčnosti. Formuje její kvalitu v oblasti tělesné, duševní a duchovní. Poznání pravé hodnoty života a její dosažení je možné ve společenství s Bohem. Hospodin vyzývá svůj lid: „*Dotazujte se mne a budete žít!*“ (Am 5,4).

Život je Božím darem

- Hojnost

Hospodin zná všechny naše potřeby a uspokojuje je. „*Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování je shůry, sestupuje od Otce nebeských světél.*“ (Jk 1,17). David ve 23. žalmu vyznává: „*Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.*“ (Ž 23,1) a v dalších verších myslí na odpočinek, bezpečí, obživu a všechno, čeho je zapotřebí pro časný i věčný život. Hojnost života nespočívá v hmotných statcích, které pomíjejí, ale v těch, které získáváme vírou a nepomíjejí (Jk 1,9-11).

Člověk ze svých darů má přispívat na Boží dílo. Ve Starém zákoně byly předepsány desátky a dary (Mal 3,6-12), kdežto Nový zákon nás vybízí, abychom „*sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť,*“ (Ř 12,1). Toto je vyšší norma, která předpokládá víru, že „*Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo*“ (2 K 9,8).

Více než bohatství je nezištná a sebeobětavá láska. Je známkou života (1 J 3,13-14). Poznáváním Pána Boha a setrváním v důvěrném společenství s Ním nabýváme nejžádanější hodnoty – Boží milost a pokoj (2 Pt 1,2).

- Důstojnost

Není podstatné, co člověk vlastní, ale kým je v Božích očích a jaký je jeho vztah k Bohu a bližním. Proces emancipace lidské bytosti také nespočívá v posilování sebevědomí na úkor druhého, ale opět ve správném vztahu vůči Bohu a vůči bližnímu.

Člověk je stvořen na Boží obraz. Bůh dal lidské bytosti důstojnost, rovným dílem muži a ženě (Gn 1,27). Stvořitel nezapomíná na své stvoření a věncí jej spásou a důstojností (Ž 8,5-9). Pokořenému lidu připomíná: „*Zemi jsem učinil já a člověka na ní jsem stvořil,*“ a dává mu naději: „*Styďet a hanbit se nebudete navěky, nikdy.*“ (Iz 45,12.17).

Důstojnost, kterou člověk přijal od Boha, byla zmařena hříchem (Gn 2,25; 3,7.21) a hřích přináší nejen hanbu, ale i prokletí (Gn 9,21-25) a smrt (Ř 6,23). Bůh však ze své milosti nabízí ve svém Synu spasení, které je přijímáno vírou. On vzal na sebe pohanu a prokletí hříchu, aby nás učinil novým stvořením (2 K 5,17), dal nové jméno (Zj 2,17) a věčnou slávu (Ko 3,1-4).

Člověk tedy ztrácí důstojnost odpadnutím od Boha, avšak znovu ji může nabýt návratem k Němu. On činí člověka člověkem, když jej činí Božím člověkem. „*Kdysi jste vůbec nebyli lid, nyní však jste lid Boží.*“ (1 P 2,10).

V ponížení máme následovat příkladu Ježíše Krista, který „*nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.*“ (Mt 20,28). „*Necht' je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.*“ (Fp 2,5-8). Upřímná pokora život neznehodnocuje, ale naopak pozvedá. Pán Bůh pokorné povyšuje. „*Všichni se oblecte v pokoru jeden vůči druhému, neboť 'Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost'.* Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas.“ (1 P 5,5-6).

- **Věčnost**

Křesťan se raduje nejen ze života časného, nýbrž i věčného. „*Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí!*“ (1 K 15, 19). Pán Bůh nás stvořil pro věčné společenství s Ním. Pád člověka do hříchu tuto společnost narušil a přivodil mu smrt. Záchranu před věčnou smrtí Bůh umožnil lidem skrze víru ve svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista (J 3,16). Spasitelná milost Boží, kterou přijímáme vírou v Božího Syna, probouzí v lidském srdci vroucí lásku k Bohu i k lidem a živou naději v očekávání příchodu Božího království. Život v očekávání vzkříšení z mrtvých přináší Pánu Bohu radostnou chválu spaseného Božího dítěte a dává smysl jeho pozemskému úsilí (1 K 15-54b-58).

Cena lidského života v Božích očích od početí až do věčnosti

Pán Bůh svěřil své stvoření člověku, aby je obdělával, střežil a pojmenoval (Gn 2,15.19). Pán Bůh také člověku řekl: „*...naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte...*“ (Gn 1,28). Můžeme v tom vidět pověření k využití, ochraně, výzkumu a podmanění stvoření. Za to vše je člověk odpovědný před Stvořitelem. Ke konci věků Bůh povstane, aby „*zahubil ty, kdo hubili zemi,*“ (Zj 11,18) a učiní nové nebe a novou zemi (Zj 21,1).

Jestli Pán Bůh má ve své péči nižší tvory, tím větší cenu má v jeho očích lidský život (Lk 12,7b). Jako Stvořitel a Ochránce života vydal příkázání „*Nezabiješ!*“ (Ex 20,13; 5,17). Pán Ježíš toto příkázání objasnil odhalením zdroje temné síly ničící život, kterým je hněv, a povzbudil k jeho překonání smířením (Mt 5,21-26). Smíření s lidmi vyplývá ze smíření s Bohem a je jádrem poselství evangelia.

- **Ochrana života a interrupce**

Život začíná početím, proto zasluhuje ochranu už před narozením. Tak jako nikdo nemá právo sáhnout na život narozeného dítěte, tak nikdo, ani matka, nemá právo rozhodnout o ukončení těhotenství. Zodpovědnost za život plodu nese nejen matka, ale i otec. Oba dva mají učinit vše, co je v jejich silách, aby bylo umožněno rozvinutí a naplnění počatého života. Příkázání „*nezabiješ*“ je závazné pro oba.

Je třeba vychovávat mladé lidi k zodpovědnému plození dětí, a nikoli k pouhé „regulaci“ porodnosti potraty. V praxi je to možné jen při respektování příkázání „*nesesmilníš*“ a zachovávání vzájemné lásky, úcty, ohleduplnosti a odpovědnosti v manželském soužití.

Boží plán s lidem, kterému Pán Bůh chce žehnat, s potraty nepočítá. „*Ve tvé zemi nebude ženy, která by potratila...*“ (Ex 23,26). *Hodnota lidského života od samého početí je v Božích očích nesmírně vysoká* (Ž 139,13-16; Iz 49,15; Mi 6,7-8; Lk 1,15).

- Ochrana života, anebo euthanasie?

Tak jako si člověk nezvolil datum narození, neurčuje si sám ani den smrti. Euthanasie je z hlediska Písma svatého nepřijatelná. Jób ve svém velikém utrpení na pokraji svých sil si stýská: „Život mě omrzela... Proč jsi mě vyvedl z matčina lůna! Kéž bych byl zhynul a žádné oko mě nespatriilo...“ *Jb 10,1-18*. Přesto však je dalek svévolného jednání: „Běda mně, kdybych byl svévolně jednal!“ *Jb 10,15*. Přes všechna utrpení respektuje Boží svrchovanost ve stanovení délky lidského života: „Člověk narozený z ženy má krátký věk, avšak nepokoje do sytosti... Jestliže jsou stanoveny jeho dny, počet jeho měsíců je ve tvé moci, nepřekročí cíl, jež jsi mu vytkl.“ *Jób 14,1-5*. Bůh potvrzuje Jóbovi, že počátek i konec jeho života je v Božích rukou: „Tušil jsi, že se jednou narodíš a jak velký bude počet tvých dnů?“ *Jób 38,21*.

Jób zůstal věrný Hospodinu i v nejtěžších chvílích života. Jeho věrnost Bohu v utrpení je zdrojem povzbuzení a naděje pro trpící lidi po mnoho staletí. Nakonec Pán Bůh změnil Jóbův úděl a žehnal mu ke konci více než na začátku. Statečnost v utrpení má význam pro okolí i pro trpící samotného, protože po časném životě následuje věčnost. O zmírnění utrpení nebo změnu údělu trpícího člověka je nutno usilovat zvýšenou péčí, modlitební podporou, a ne euthanasií.

- Cena lidského života je nezávislá na stáří

Každé životní období má svůj půvab. „Ozdobou jinochů je jejich síla, důstojností starců jsou šediny,“ (*Př 20,29*). Člověk zasluhuje úctu v každém věku, nakolik je vzorem svému okolí. Platí to o mladých lidech (*1 Tm 4,12*) i o starších (*Př 16,31*). Posláním zvěstovatele příchodu Pána Ježíše Krista, Jana Křtitele, bylo jak volat lidi k obrácení k Bohu, tak naklánět srdce otců k synům a synů k otcům (*Lk 1,16-17*). Pán Bůh zavazuje tyto odlišné generace k vzájemné náklonnosti dokonce pod pohrůžkou klatby (*Mal 3,24*). On dokazuje svou moc skrze nemluvnata a kojence (*Ž 8,3*) a projevuje svou sílu i v bezmoci starého člověka.

Společnost s Bohem dává smysl lidskému životu nezávisle na věku. Pán Bůh používá své lidi i ve stáří a dává jim příležitost být užitečnými. Nás zavazuje k úctě vůči nim nejen příkázáním „cti otce svého i matku svou...“, ale i svým jednáním. „Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedinách ponesou plody, zůstanou statní a svěží, aby hlásali, že Hospodin je přímý, skála má, a podlosti v něm není!“ (*Ž 92,15*).

Stáří je darem od Boha. Na Abrahamovi Bůh ukázal, že i stáří může být „utěšené“ (*Gn 15,15*). Když Bůh dopřává člověku dožít se vyššího věku, nesmí to být přijímáno s pohrdáním jako obtíž. Křesťanská rodina, případně církev, je povinna se s láskou postarat o starší bezmocné lidi. Starší lidé zasluhují laskavou péči a zvláštní úctu. Zavazuje nás k tomu Pán Bůh svou vlastní autoritou. „Před šedinami povstaň a starci vzdej poctu. Boj se svého Boha. Já jsem Hospodin,“ (*Lv 19,32*). K tomu je třeba vést církev vyučováním a vlastním příkladem.

- Hloubku života poznáváme v činné pomoci postiženým a trpícím

Pán Ježíš nás rovněž učí úctě k postiženým a vnímavosti vůči jejich potřebám. Zdraví jsou povinni pomáhat jim v překonávání překážek a umožnit jim pokud možno co největší přiblížení k normálnímu životnímu stylu. „Dáváš-li hostinu, pozvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé. Blaze tobě, neboť nemají čím ti odplatit; ale bude ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých,“ (*Lk 14,13*). Pobídnutí k pozvání postižených na hostinu je součástí Ježíšova poselství, které je podloženo jeho neúnavnou snahou pomáhat trpícím, a to až do poslední chvíle a v očekávání vlastního utrpení a smrti (*Lk 18,35-43; 22,51*). Vztah k postiženým lidem spontánně vyvěrá z víry ve zjevení Boží spravedlnosti při vzkříšení spravedlivých.

Posvátnost manželství a rodiny

Rodina je Boží institucí

Stvořitel pocítil člověka tím, že mu umožnil spoluúčast při vzniku nových lidských bytostí, které mají trvat věčně. K plození lidí a péči o jejich život Bůh ustanovil manželství a rodinu. Základ rodiny položil, když stvořil muže a ženu na svůj obraz, požehnal jim, vyzval k množení a dal smysl i cíl jejich jednání (Gn 1,27-28). Posvátný charakter manželského svazku vyplývá z Božího stvořitelského činu. Jednota manželů má svůj vzor ve spásonosném jednání Krista vůči církvi. „*Je to velké tajemství, které vztahuje na Krista a na církev. A tak i každý z vás bez výjimky ať miluje svou ženu jako sebe sama a žena ať má před mužem úctu,*“ (Ef 5,32-33). Závazným vzorem pro manželství je tedy Ježíšova láska vůči církvi.

Manželství bylo ustanoveno v ráji a je pro člověka velkým Božím darem. Tento stav je terčem Satanova útoku od samého počátku (Gn 3,12). Manželé jsou proto odpovědní za svůj vztah nejen vůči sobě navzájem, ale i (a to především) vůči Pánu Bohu (1 K 5,9-13; 6,12-20; 7,1-40). „*Manželství ať všichni mají v úctě a manželé ať jsou si věrni, neboť neřestné a nevěrné bude soudit Bůh,*“ (Žd 13,4).

Soudržnost manželství je také povinna upevňovat církev. Svou mládež má vychovávat v úctě k Boží instituci manželství a autoritou Boží lásky ji má chránit před ničivými vlivy sil nepřátelských Bohu. Církev jako Boží rodina má být motivujícím vzorem pro jednotlivé rodiny a hlasem vyzývajícím společnost k respektování hodnoty instituce rodiny. Manželství je nejkrásnějším krbem, ve kterém má hořet Boží láska sálající radost.

Úpadek rodiny je způsoben vzpourou proti Bohu

Sebeovládání a sexuální zdrženlivost je v dnešní společnosti terčem posměchu. Sexuální vztah mimo manželství muže a ženy je považován za normální jednání. To se ovšem přiči mravním normám, které nám Bůh zjevil v Písmu svatém.

Vzpoura proti Boží vůli strhává člověka do bahna, ze kterého společnost není schopna vyběhnout. Nemanželské sexuální vztahy (smilství, cizoložství, soulož lidí stejného pohlaví a další zvrhlosti) zvětšují riziko pohlavních nemocí. Zvláště nemoc AIDS způsobuje ve světě utrpení a smrt miliónů lidí. Mimomanželské intimní soužití vnáší do rodin krizi a mnohá zranění. Manželská nevěra rodiče odděluje od sebe i od dětí a opuštěným dětem následně přináší nezměrnou újmu. Ty se stávají v lepším případě sociálními polosirotky, v horším případě končí v dětských domovech s nejasnou vyhlídkou do budoucna. Přestupování Božích příkázání podporujících rodinu působí citovou vyprahlost, kulturní devastaci a náchylnost k násilí. Je to jednání v rozporu s Boží vůlí, které uvádí člověka do náruče ďábla a jeho otroctví.

Neschopnost dnešní společnosti určit podstatu a poslání manželství je znamením jejího úpadku. Rodina, která je nejbezpečnější zárukou zdravého vývoje mladé generace, nemá žádnou oporu ani ve státní politice, ani ve veřejném mínění dnešní společnosti. Veřejní činitelé, kteří ctí hodnotový systém křesťanství, naráží na nepochopení většiny.

Odpovědnost církve za stav rodiny

Odpovědnost za stav manželství a rodiny patří k pilířům zdravé společnosti. Pro křesťana soudržná rodina je jednak požehnáním, jednak neodvolatelným závazkem. V umocňování rodinných vztahů je velké poslání církve. Církev je povinna v zápasu o zdravou rodinu svým hlasem a svým příkladem prorocky oslovovat svědomí společnosti (Mk 6,17-18).

Samotná přítomnost církve ve světě má být zárukou obnovy společnosti (1 K 5,9-13). Člověk má na zemi vyšší poslání, než aby jen užíval a holdoval vášním. Církev zvěstováním smíření a odpovědnosti před Bohem a bližními klade základy pro zdravou rodinu. „Žijme proto řádně jako za denního světla: ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne v sváru a závisti, nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadli vášním,“ (Ř 13,13-14).

Dar spásy a svědectví vůči společnosti

Svoboda ke službě a následování Krista

Křesťan chápe svoji svobodu jako svobodu od hříchu ke službě, nikoli k sobectví (Ř 6,16-23; Ga 5,13-25). Má-li být svědectví vůči světu přesvědčivé a má-li být službou Kristu, pak zavazuje k neustálému následování Ježíše Krista. To zahrnuje stálé modlitební spojení s Bohem a pilné studium Písma svatého v Boží báni a plnění Kristovy vůle navzdory všem protivenstvím. Možné to je pouze s vírou v naplnění Kristových příslibů. Služba bez následování Krista pozbývá sílu a mizí cíl. Pán Ježíš říká: „Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný. Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce,“ (J 12,26). Tato služba vyúsťuje v šíření evangelia a prokazování milosrdné pomoci lidem v nouzi.

Evangelizace a misie

Prvořadým posláním církve je oslavení Pána Ježíše Krista šířením evangelia, protože náš Spasitel Bůh „chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu,“ (1 Tm 2,3). Za evangelizaci je považováno šíření Božího Slova v kultuře zasažené evangeliem, kdežto misie znamená šíření Božího Slova tam, kde církev nemá žádný vliv na společnost a počet znovuzrozených křesťanů je minimální. Známkou zralosti církve je tedy vysílání misionářů do kultur nezasazených evangeliem.

Pán Ježíš dal církvi velké poslání, a to získávat mu učedníky ve všech národech (Mt 28,18-20). Tato služba není nikoli břemenem, nýbrž výsadou (Ř 15,16). Církev přijímá svůj misijní mandát, moc k jeho naplnění, obsah i metodu z Písma svatého, které je pro ni nejvyšší autoritou. Centrem misijního poselství je Ježíš Kristus (1 J 5,11-12).

Služba milosrdenství

Spolu s šířením evangelia má církev prokazovat milosrdenství trpícím. Zavazuje ji k tomu Pán církve, který při svém opětovném příchodu bude u svých služebníků vyhledávat skutky milosrdenství (Mt 25,31-46). Služba milosrdenství je přirozenou odpovědí na přijaté spasení z Boží milosti. Je podnícena a uskutečňována působením Ducha svatého (Sk 2,37-47; 6,1-7). Síla k této službě vyvěrá z modlitby a kázání Slova. Služba milosrdenství, čili diakonie, je spolu s posvěceným životem Bohu milým projevem zbožnosti. „Pravá a čistá zbožnost před Bohem a Otcem znamená pamatovat na vdovy a sirotky v jejich soužení a chránit se před poskvrnou světa,“ (Jk 1,27).

NAŠE NADĚJE

Úvod

Nejmarkantnějšími a nejvíce přitažlivými znaky prvních křesťanů byla neochvějná naděje, horlivost a zápal, které vyrůstaly z naděje na nádhernou budoucnost, na věčný život, který Kristus připravil těm, kteří patří Jemu. Obdivujeme odvahu, důvěru a obětavost prvních křesťanů. Zároveň si ale uvědomujeme, že tyto nádherné vlastnosti plynou ze srdce naplněného láskou, která zahrnuje všechny lidi, ze srdce, které má Spasitele.

Druhý příchod Pána Ježíše Krista

Věříme, že nejnádhernější perspektivou pro církev Kristovu je druhý příchod Ježíše Krista jakožto základní bod biblické eschatologie. Tato radostná naděje musí pronikat životem a činností církve Kristovy a vyzařovat z něj. Církev v Novém zákoně žila plně očekáváním druhého příchodu Pána Ježíše a to bylo zdrojem mohutného působení Ducha Svatého v životech všech znovuzrozených. Heslo prvních křesťanů : „Pán blízko“ bylo v pozdějších staletích ke škodě církve Kristovy jakoby pozapomenuto.

Biblickou pravdu o druhém příchodu Ježíše Krista máme doloženou mnoha místy v Bibli :
Sám Pán Ježíš to řekl : Jan 14, 2-3 : „ *V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.*“ Zj. 22, 20 : „*Ten, od něhož je to svědectví, praví : Ano, přijdu brzo. Amen přijď, Pane Ježíši!*

Řekli to andělé na hoře Olivetské (Sk 1, 11) a biblickou pravdu o druhém příchodu Pána Ježíše radostně zdůrazňovali apoštolové. Apoštol nastiňuje i průběh událostí spjatých s jeho příchodem (1Te 4, 13-18), který má být předmětem toužebného očekávání a také zdrojem vzájemného povzbuzování.

Vzkříšení

„On (Ježíš) promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit.“ Fil. 3,21

Ve třetím článku apoštolského vyznání víry veřejně vyznáváme s celým Božím lidem každou neděli následující slova: Věřím ...v těla z mrtvých vzkříšení.

Křesťanům bylo od počátku jasné, že vzkříšení těla je jeden z důležitých pilířů křesťanovy víry. Bez vzkříšení, bez vítězství nad smrtí, by víra v Ježíše Krista neměla žádnou budoucnost a tedy ani žádný smysl. Kristovo vítězství nad smrtí otevírá před námi nádhernou perspektivu věčného života.

Pán Ježíš zvěstoval skutečnost vzkříšení zcela otevřeně a v plné moci: „*Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě. A dal mu moc konat soud, poněvadž je Syn člověka. Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení.*“ (J 5,26-29) „*Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.*“ (J 11,25) Vzkříšení zvěstoval a se vzkříšením stoprocentně počítal i apoštol Pavel (Sk 24,15; Ř 6,5). Nový zákon tedy se vzkříšením jednoznačně počítá. Proto věříme, že těla všech lidí budou vzkříšena. Nezáleží na tom, kde a jak se proměnila v prach, zda to bylo na zemi nebo v moři. Pro všemohoucího Boha toto není problémem.

Garantem vzkříšení může být jen ten, kdo má absolutní moc – Pán Ježíš Kristus. Ježíš dokázal, že má skutečně moc nad smrtí: vzkřísil Jairovu dceru, mládence z městečka Naim a také Lazara, jehož tělo se již rozkládalo v hrobě. Těmito činy dokázal svou svrchovanou moc

nad smrtí těla. Největším triumfem nad smrtí bylo však Ježíšovo zmrtvýchvstání. Byl to triumf nejen v přemožení smrti, ale také triumf nad pomíjivostí těla. Ježíšovo tělo je po vzkříšení kvalitativně úplně jiné, už nepodléhá zkáze a smrt mu už nehrozí. Tedy mezi vzkříšením děvčátka, mládence a Lazara, a vzkříšením Ježíšovým byl obrovský kvalitativní rozdíl.

Ježíšovo vzkříšení v novém těle nebylo jen Ježíšovým vítězstvím nad smrtí, ale bylo také novým stvořitelským činem pro nás. Ježíš totiž svým vzkříšením v duchovním těle otevřel novou kapitolu v dějinách – kapitolu vzkříšení našeho těla v duchovní podstatě.

Po vzkříšení budou mít lidé kvalitativně novou duchovní podstatu, která bude podobná duchovní podstatě andělů. Zároveň sdělil, že tam už nebudou manželské svazky, tedy už nebude rozmnožování (Mt. 22,30).

Apoštol Pavel měl zvláštní výsadu, že mu Pán poodhalil některé podrobnosti o vzkříšení našeho lidského těla, které přirovnal k zrnku zasetému do země: *„Tak je to i se zmrtvýchvstáním. Co je zaseto jako pomíjitelné, vstává jako nepomíjitelné. Co je zaseto v poníženosti, vstává v slávě. Co je zaseto v slabosti, vstává v **moci**. Zasévá se tělo přirozené, vstává tělo duchovní...První člověk Adam se stal duší živou - poslední Adam je však duchem oživujícím. ..Jako jsme nesli podobu pozemského, tak poneseme i podobu nebeského. Chci říci to, bratři, že člověk jak je, nemůže mít podíl na království Božím a pomíjitelné nemůže mít podíl na nepomíjitelném...Pomíjitelné musí obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost.“* (1K 15,42-53)

Apoštol zde píše o nové kvalitě těla, které dostanou věřící lidé. Bude to tělo podobné vzkříšenému tělu Pána Ježíše. Naše nové tělo ponese jeho podobu. Bude to tělo duchovní, nepomíjitelné, nestárnoucí, nepodléhající nemocem, slabostem ani únavě. Nové duchovní tělo bude mít v sobě něco vznešeného, důstojného, slavného. Člověk v novém těle už nebude prožívat žádnou bolest ani zármutek, nýbrž věčnou radost a blaženost.

Můžeme s radostí konstatovat, že to bude tělo, pro které již nebudou platit zákony hmoty, které platí nyní v celém hmotném světě. Nové duchovní tělo bude mít možnost se zhmotnit i odhmotnit, tak jako tělo Ježíšovo po vzkříšení. Bude mít možnost jíst i nejíst. Pro duchovní tělo budou platit nové zákony, které my dnes ještě neznáme. V novém duchovním těle budeme žít v naprosté dokonalosti. Proto mohl apoštol Pavel napsat s velikou radostí: *„On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit.“* (F 3,21)

Vzkříšení těla je nutné, protože Pán Ježíš připravil dokonalé spasení celého člověka, to znamená jeho ducha, duše i těla. Celý člověk – duch, duše i tělo - je účasten Kristova díla spásy. Proto apoštol Pavel připomíná křesťanům: *„Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.“* (1Te 5,23) *„Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu.“* (Žid.7,25) Pán Ježíš nám tedy připravil dokonalé spasení a dokonalou a nádhernou věčnost ve svém království. To je jistě důvod k veliké radosti.

Při pomyšlení na dokonalé duchovní tělo, na nádhernou budoucnost s Kristem v jeho slávě, na nepředstavitelnou nádheru nové země a nového Jeruzaléma, je třeba připomenout slova: *„Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“* (1 K 2,9)

Poslední soud

Mezi dočasným a příštím životem je soud. V novozákonní řečtině soud znamená „rozdělení.“ Tak o tom čteme v evangeliu Matouše 25,32: „... a budou před něho shromážděny všechny národy. I oddělí jeden od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, ...“ Soud je tedy rozdělení na dvě skupiny, u kterých není pochyb, kam kdo patří. Rozhodujícím kritériem pro rozdělení je konkrétní a jednoznačný fakt : kdo patří Kristu a má podíl na Jeho životě: *A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život.* (1J 5,11-12) Žádný člověk zde nemůže zaujmout neutrální postoj.

Objektivní soud může proběhnout pouze na věčnosti. Zde na zemi je mezi lidmi mnoho přetvářky. Poslední soud toto vše odhalí. Nevíme, jaké vyhlídky mají ti, kteří neslyšeli evangelium. Nový Zákon uvádí, že Kristus sestoupil a kázal i zemřelým. Nic bližšího nám Bůh nezjevil. Naším úkolem je misie a evangelizace. Máme se ze všech sil snažit o to, aby evangelium bylo rozšířeno po celém světě. Všechno ostatní ponecháváme na Bohu.

Na druhé straně Nový Zákon říká zcela otevřeně : kdo na tomto světě odvrhnul Krista, tímto zároveň učinil rozhodnutí, které má dalekosáhlé důsledky pro věčnost. Nelze spoléhat na to, že je možné změnit své rozhodnutí na onom světě –viz příběh o boháči a Lazarovi(Lk. 16, 26)

Věčný život

V Božím království se uskuteční to, pro co byl člověk stvořen : život v nerozlučitelném společenství s Bohem. Bude to vlastně návrat do nebeského domova. Největší naplnění smyslu lidské existence. Není to nirvána, rozplynutí se. Boží království není abstraktní, neskutečný svět ideí a fantazie. Je konkrétní existencí plnou událostí, stvoření, zpěvu, pohybu a života převyšující největší bohatství, nejvyšší štěstí, nejčistší krásu jakou si vůbec dovedeme představit v tomto životě. Království Boží se k nám přibližuje ve zvláštních momentech Boží služby, kdy nás Bůh obklopuje a my žijeme v Něm. Jaké to bude na věčnosti nám zčásti poodhaluje kniha Zjevení. Při jednom z popisů věčnosti je uveden verš Zj 21, 26 : *V něm se shromáždí sláva i čest národů.* Vyvolává to v nás myšlenku, že vše nejlepší zde na zemi, např. lidské zkušenosti, poezie, hudba, architektura apod. budou v Božím království v nejkrásnější, nejdokonalejší formě, ale bude nám to zároveň dobře známé. Kromě toho na věčnosti nám bude dostupné to, po čem toužíme ve víře : každá otázka bude vyjasněna. 1 K. 13, 12: *„Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako bůh zná mne.* Bude nám jasné, že Bůh musel vůči nám jednat tak jako jednal. Celou věčnost budeme poznávat Boží činy jako nepochopitelné zázraky Božího milosrdenství a lásky. Kniha Zjevení svědčí o ohromné blaženosti a štěstí života věčného. To je radost a jistota, že Bůh se nemění, zůstává takový jaký je : všemohoucí a svatý a jeho cesty spravedlivé – jak čteme ve Zjevení sv. Jana 7, 12 : *"Amen! Dobrořečení i sláva a moudrost, díky a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věků. Amen!"*

ZÁVĚR

Církev si má uvědomovat svou identitu – ve věcech základních i podružnějších. Nechce se podobat člověku, který zahlédl svůj obraz v zrcadle a vzápětí zapomněl, jak vypadá (Jk 1,23-24). Snaha církve uvědomovat si svou identitu vyplývá z její zásady *ecclesia semper reformanda* – církev stále se reformující. Vyplývá to ze skutečnosti pokání, které je věcí vždy aktuální a také z univerzality evangelia, které dokáže působit a uplatňovat svůj obsah v každé epoše a v každé oblasti života.

Církev, a v ní všichni křesťané, se nezamýšlí nad sebou, protože by byla zahleděna do sebe, nejde o projev její samolibosti. Nepatří sama sobě, ale Bohu. Jemu vděčí za svou existenci. Církev je společenství, ke kterému promluvil a promlouvá Pán Bůh, která stále žije ve světle tohoto oslovení – tedy ti, kdo se oslovit nechali.

Církev si chce uvědomovat svou identitu, protože je tímto oslovením zavázána. Je zavázána posláním hovořit, slovy i činy, o tom, jak Bůh provždy promluvil k tomuto světu skrze Ježíše Krista. Je přesvědčena, že to, co vykonal Ježíš Kristus, má nesmírnou hodnotu pro každého člověka, pro lidi všech epoch, a chce o tom vydávat svědectví. Je přesvědčena, že to, s čím přichází Ježíš Kristus, nemůže nabídnout ani ekonomika, ani mezilidské vztahy ani zábavní průmysl ani žádná jiná oblast tohoto světa. Proto stále vidí smysl své existence a jeho aktuálnost, nechce ztrácet se zřetele to nejdůležitější, a proto si chce uvědomovat svou identitu. Těchto úkolů a tohoto díla se chce zhostit i Slezská církev evangelická a.v.